

Bilaga: Textexempel

	Källtext (Armstrong, Karen 1993. <i>A History of God</i>)	Måltext (Armstrong, Karen 1995. <i>Historien om Gud</i>)	Typ av skillnad
Kap. 1			
1	Not long afterward the region was invaded by the Semitic Akkadians, who had adopted the language and culture of Sumer. Later still, in about 2000 BCE, the Amorites had conquered this Sumerian-Akkadian civilization and made Babylon their capital. (s. 6)	Inte långt därefter invaderades landet av de semitiska akkaderna som hade lagt sig till med det språk och den kultur som sumererna hade. Senare, omkring år 2000 f.v.t., erövrade amoriterna den sumerisk-akkadiska civilisationen och gjorde Babylon till sin huvudstad. (s. 18)	Eng. pluskvamperfektum – sv. preteritum
2	Yet these gods were, so to speak, an early, inferior model which needed improvement. [...] They share the shapeless inertia of the original formlessness and had not yet achieved a clear identity. (s. 8)	Men dessa gudar var så att säga tidiga, sämre modeller som behövde förbättras. [...] Liksom den ursprungliga formlösheten är de gestaltlösa och orörliga och har ännu inte antagit någon tydlig identitet. (s. 20)	Eng. pluskvamperfektum – sv. perfektum
3	Consequently, a succession of gods emerged from them in a process known as emanation, which would become very important in the history of our own God. The new gods emerged, one from the other, in pairs, each of which had acquired a greater definition than the last as the divine evolution progressed. (s. 8)	Därför framgick en rad andra gudar ur dem genom en process vi kallar avspjälkning, som skulle komma att bli mycket viktig i historien om vår egen Gud. De nya gudarna framgick parvis ur varandra, varvid varje nytt par förvärvade konkretare drag än det förra paret i gudarnas evolution. (s. 20)	Eng. pluskvamperfektum – sv. preteritum
4	But the story made another important point. The first man had been created from the substance of a god: he therefore shared the divine nature, in however a limited way. (s. 9)	Men historien har också en annan viktig poäng. Den första människan skapades av en guds kvarlevor. Därmed var hon också av gudomlig natur, om än i aldrig så begränsad upplaga. (s. 22)	Eng. pluskvamperfektum – sv. preteritum
5	Instead of seeing his athletes as on their own, each striving to achieve his personal best, Pindar sets them against the exploits of the gods, who were the pattern for all human achievement. Men were not slavishly imitating the gods as hopelessly distant beings but living up to the potential of their own essentially divine nature. (s. 10)	Istället för att se atleterna som ensamma, var och en med sin strävan att prestera sitt yttersta, låter Pindaros dem avteckna sig mot gudarnas bedrifter som ju var mönstret för alla mänskliga stordåd. Människorna härmar inte slaviskt gudar som är ohjälpligt avlägsna utan lever upp till den förmåga de äger i kraft av sin i grunden gudomliga natur. (s. 22–23)	Eng. preteritum – sv. presens
6	Baal has thus halted the slide back to primal formlessness in a truly creative act and is rewarded by a beautiful palace built by the gods in his honor. In very early religion,	Baal har således med en sannskyldig skaparhandling hejdat glidningen tillbaka till den ursprungliga formlösheten och belönas med ett vackert palats som gudarna byggt till	Eng. preteritum – sv. presens

	therefore, creativity was seen as divine [...] (s. 10)	hans ära. I forntida religion betrakts därför skaparkraften som gudomlig. (s. 23)	
7	The Genesis account of Abraham and his immediate descendants may indicate that there were three main waves of early Hebrew settlement in Canaan, the modern Israel. One was associated with Abraham and Hebron and took place in about 1850 BCE. (s. 11–12)	Första Mosebokens berättelse om Abraham och hans närmaste ättlingar kan tyda på att den tidiga hebreiska bosättningen i Kanaan, numera Israel, företogs i tre stora omgångar. Den första är förknippad med Abraham och Hebron och skedde omkring 1850. (s. 24)	Eng. preteritum – sv. presens
8	J, for example, starts his history of God with an account of the creation of the world which, compared with the Enuma Elish, is startlingly perfunctory [...] This was an entirely new departure. (s. 13)	Jahvisten inleder till exempel sin historia om Gud med en skildring av världens skapelse som, jämfört med Enuma Elish, är påfallande summarisk [...] Detta är en helt ny utgångspunkt. (s. 25–26)	Eng. preteritum – sv. presens
9	This begins abruptly in Chapter 12 when the man Abram [...] is commanded by Yahweh to leave his family in Haran, in what is now eastern Turkey, and migrate to Canaan near the Mediterranean Sea. We have been told that his father, Terah, a pagan, had already migrated westward with his family from Ur. (s. 13)	Den inleds abrupt i kapitel 12 där en man vid namn Abram [...] får Jahves befallning att lämna sin släkt i Haran, i nuvarande östra Turkiet, och bege sig till Kanaan nära Medelhavet. Vi får veta att hans far, hedningen Tera, redan tidigare med sin släkt hade flyttat västerut från Ur. (s. 26)	Eng. perfektum – sv. presens
10	We shall see that centuries later Israelites found the <i>mana</i> or "holiness" of Yahweh a terrifying experience. On Mount Sinai, for example, he would appear to Moses in the midst of an awe-inspiring volcanic eruption, and the Israelites had to keep their distance. (s. 14–15)	Som vi skall se fick israeliterna längre fram erfara att Jahves <i>mana</i> eller "helighet" var en förfärande upplevelse. På berget Sinai uppenbarade han sig till exempel för Mose i ett skrämmande vulkanutbrott och israeliterna måste hålla sig på avstånd. (s. 28)	Eng. futurum preteritum – sv. preteritum
Kap. 2			
1	At the sound of their voices, the whole Temple seemed to shake on its foundations and was filled with smoke, enveloping Yahweh in an impenetrable cloud, similar to the cloud and smoke that had hidden him from Moses on Mount Sinai. [...] Now the seraphs were crying : "Yahweh is other! other! other!" (s. 41)	Vid ropen tycktes hela templet skaka i sina grundvalar, och det uppfylldes av rök som svepte in Jahve i ett ogenomträngligt moln, likt det moln och den rök som hade dolt honom för Mose på berget Sinai. [...] Nu ropar alltså seraferna: "Jahve är en annan! Annorlunda!" (s. 56)	Eng. preteritum – sv. presens
2	In his classic book <i>The Idea of the Holy</i> , Rudolf Otto described this fearful experience of transcendent reality as <i>mysterium terribile et fascinans</i> [...] (s. 41)	Rudolf Otto beskriver i sin klassiska bok <i>Det heliga</i> denna skräckinjagande upplevelse av en transcendent realitet som "ett fruktansvärt och fångslande mysterium", <i>mysterium tremendum et fascinosum</i> . (s. 56)	Eng. preteritum – sv. presens
3	The new Yahweh of the Axial Age was still "the god of the armies" (<i>sabaoth</i>) but was no longer a mere	Järnålderns nye Jahve är fortfarande "härskarornas gud" (<i>sabaoth</i>) men inte längre enbart en krigsgud. Inte	Eng. preteritum – sv. presens

	god of war. Nor was he simply a tribal deity, who passionately biased in favour of Israel [...] (s. 41)	heller är han blott och bart en stamgud som lidelsefullt tar parti för Israel [...] (s. 56)	
4	Isaiah was no Buddha experiencing an enlightenment that brought tranquillity and bliss. He had not become the perfect teacher of men. [...] (s. 41)	Jesaja är ingen Buddha som kommit till upplysning och därmed upplevt frid och lyckalighet. Han har inte blivit någon människornas fullkomlige lärare. [...] (s. 56)	Eng. preteritum och pluskvamperfektum – sv. presens och perfektum
5	This regular motif in the stories of prophetic vocations symbolizes the difficulty of speaking God’s word. The prophets were not eager to proclaim the divine message and were reluctant to undertake a mission of great strain and anguish. (s. 42)	Detta återkommande motiv i historierna om den profetiska kallelsen symboliserar svårigheten att tala Guds ord. Profeterna är inte angelägna om att förkunna det gudomliga budskapet utan åtar sig motvilligt det påfrestande och ångestfyllda uppdraget. (s. 57)	Eng. preteritum – sv. presens
6	Hindus would never have described Brahman as a great king because their God could not be described in such human terms. (s. 42)	Hinduer skulle aldrig kunna kalla brahman en stor kung, eftersom deras gud inte kan beskrivas med en sådan bild. (s. 57)	Eng. preteritum – sv. presens
7	Yahweh asked : “Whom shall I send? Who will be our messenger?” and, like Moses before him, Isaiah immediately replied : “Here I am! (<i>hineni!</i>) send me!” (s. 42)	Jahve frågar : “Vem skall jag sända, och vem vill vara vår budbärare?” Och liksom Mose före honom svarar Jesaja genast: ”Se, här är jag! (<i>hinenni!</i>), sänd mig!” (s. 57)	Eng. preteritum – sv. presens
8	Isaiah would live to see the destruction of the northern kingdom in 722 and the deportation of the ten tribes. In 701 Sennacherib would invade Judah with a vast Assyrian army [...] (s. 43)	Jesaja kommer att få uppleva nordrikets fall 722 och deportationen av de tio stammarna. År 701 invaderar Sanherib med en väldig assyrisk armé Juda rike [...] (s. 58)	Eng. futurum preteritum – sv. futurum och presens
9	The God of Israel had originally distinguished himself from the pagan deities by revealing himself in concrete current events, not simply in mythology and liturgy. Now, the new prophets insisted , political catastrophe as well as victory revealed the God who was becoming the lord and master of history. (s. 43)	Israels Gud hade ursprungligen skilt sig från de hedniska gudarna genom att visa sig i påtagliga händelser i nuet och inte enbart i mytologi och liturgi. Nu hävdar de nya profeterna att både katastrofen och segern uppenbarar den Gud som är på väg att bli historiens herre och mästare. (s. 58)	Eng. preteritum – sv. presens
10	Since Yahweh had foretold the ultimate destruction of Assyria, there was a distant hope for the future. But no Israelite would have wanted to hear that his own people had brought political destruction upon its own head by its shortsighted policies and exploitative manners. (s. 43)	Eftersom Jahve har förebådat Assyriens undergång finns det en strimma av hopp. Men ingen israelit vill få höra att hans folk själv har dragit förödelse över sig genom kortsiktig politik och exploatering av andra. (s. 59)	Eng pluskvamperfektum , preteritum och futurum preteritum – sv. perfektum och presens
Kap. 3			
1	We know very little about Jesus. The first full-length account of his life was St Mark’s Gospel, which was not written until about the year 70, some forty years after his death. (s. 79)	Om honom vet vi mycket lite. Den första fullständiga skildringen av hans liv är Markusevangeliet som skrevs först omkring år 70, ett fyrtiotal år efter hans död. (s. 97)	Eng. preteritum – sv. presens

2	During his lifetime, many Jews in Palestine had believed that he was the Messiah: he had ridden into Jerusalem and been hailed as the Son of David, but, only a few days later, he was put to death by the agonizing Roman punishment of crucifixion. (s. 79)	Medan han levde trodde många judar i Palestina att han var Messias. Han red in i Jerusalem och hälsades som Davids son men avrättades bara några dagar därefter genom korsfästelse, det plågsamma romerska dödsstraffet. (s. 97)	Eng. pluskvamperfektum – sv. preteritum
3	Mark's Gospel [...] presents Jesus as a perfectly normal man, with a family that included brothers and sisters. No angels announced his birth or sang over his crib. He had not been marked out during his infancy or adolescence as remarkable in any way. (s. 80)	Markusevangeliet [...] framställer Jesus som en helt vanlig man med syskon och andra anhöriga. Inga änglar tillkännager hans födelse eller sjunger över hans krubba. Han uppges inte vara märkvärdig i något avseende som barn eller yngling. (s. 98)	Eng. preteritum och pluskvamperfektum – sv. presens
4	Mark begins his narrative with Jesus' career. It seems that he may originally have been the disciple of one John the Baptist, a wandering ascetic who had probably been an Essene [...] (s. 80)	Markus börjar sin berättelse med att Jesus inleder sin bana. Det är möjligt att han från början var lärjunge till en Johannes döparen, en kringvandrande asket som troligen var essé. (s. 98)	Eng. pluskvamperfektum – sv. preteritum
5	Jesus had made the long journey from Nazareth to Judaea to be baptized by John. As Mark tells us [...] John the Baptist had immediately recognized Jesus as the Messiah. (s. 80)	Jesus gör den långa vandringen från Nasaret till Judéen för att bli döpt av Johannes. Markus skildrar det så [...] Johannes erkänner omedelbart Jesus som Messias. (s. 98)	Eng. pluskvamperfektum – sv. presens
6	Others argue that Jesus was probably a Pharisee of the same school as Hillel, just as Paul, who claimed to have been a Pharisee before his conversion to Christianity, was said to have sat at the feet of Rabbi Gamaliel. (s. 81)	Andra hävdar att Jesus troligen var farisé av samma skola som Hillel, precis som Paulus, som säger sig ha varit farisé före sin omvändelse till kristendomen och lär ha suttit vid rabbi Gamaliels fötter. (s. 99)	Eng. preteritum – sv. presens
7	Certainly Jesus' teaching was in accord with major tenets of the Pharisees, since he also believed that charity and loving-kindness were the most important of the <i>mitzvot</i> . (s. 81)	Säkert är att Jesu förkunnelse står i överensstämmelse med fariséernas grundsatser, eftersom han också anser att kärleken till nästan är det viktigaste i <i>mitzvot</i> . (s. 99)	Eng. preteritum – sv. presens
8	Jesus himself certainly never claimed to be God. At his baptism he had been called the Son of God by a voice from heaven, but this was probably simply a confirmation that he was the beloved Messiah. (s. 81)	Jesus gjorde i varje fall aldrig själv anspråk på att vara Gud. Vid hans dop kallar en röst från himlen honom Guds son, men detta är troligen helt enkelt en bekräftelse på att han är den älskade Messias. (s. 99–100)	Eng. preteritum och pluskvamperfektum – sv. presens
9	The Gospels tell us that God had given Jesus certain divine "powers" (<i>dunamis</i>), however, which enabled him, mere mortal as he was , to perform the God-like tasks of healing the sick and forgiving sins. (s. 82)	Evangelierna säger oss emellertid att Gud har gett Jesus vissa gudomliga "förmågor" (<i>dynameis</i>) som trots att han är en vanlig dödlig gör det möjligt för honom att utföra gudalika gärningar som att bota sjuka och förlåta synder. (s. 100)	Eng. preteritum och pluskvamperfektum – sv. perfektum och presens
10	Paul was too Jewish to accept the idea of Christ existing as a second	Paulus är alltför mycket jude för att godta föreställningen att Kristus	Eng. preteritum – sv. presens

	divine being beside YHWH from all eternity. The hymn shows that after his exaltation he is still distinct from and inferior to God, who raises him and confers the title <i>kyrios</i> upon him. (s. 88–89)	sedan evig tid skulle vara ett andra gudomligt väsen vid sidan om JHVH. Enligt lovsången är han efter sin upphöjelse fortfarande skild från och underlägsen Gud, som upphöjer honom och ger honom namnet <i>kyrios</i> . (s- 107)	
Kap. 4			
1	In about 320 a fierce theological passion had seized the churches of Egypt, Syria and Asia Minor. Sailors and travellers were singing versions of popular ditties that the Father alone was true God [...] (s. 107)	Omkring år 320 gick den teologiska lidelsens vågor höga i Egyptens, Syriens och Mindre Asiens kyrkor. Bland sjömän och vägfarande sjöngs populära visor om att Fadern ensam var sann Gud [...] (s. 127)	Eng. pluskvamperfektum – sv. preteritum
2	[...] they considered that God had created the world out of nothing (<i>ex nihilo</i>) basing their opinion on scripture. In fact, Genesis had not made this claim. (s. 108)	De ansåg nämligen att Gud hade skapat världen ur intet (<i>ex nihilo</i>) och de grundade sin uppfattning på Skriften. Genesis påstår i själva verket inte detta. (s. 128)	Eng. pluskvamperfektum – sv. presens
3	Arius knew the scriptures well, and he produced an armory of texts to support his claim that Christ the Word could only be a creature like ourselves. A key passage was the description of the divine Wisdom in Proverbs, which stated explicitly that God had created Wisdom at the very beginning. (s. 109)	Arius kände skrifterna väl och mobiliserade en arsenal av texter till stöd för sin tes att Kristus Ordet inte kan vara annat än en skapad varelse som vi. En central passage är skildringen av den gudomliga Visheten i Ordspråksboken där det uttryckligen sägs att Gud i begynnelsen har skapat Visheten. (s. 129)	Eng. preteritum och pluskvamperfektum – sv. presens och preteritum
4	The Logos had been the instrument used by God to call other creatures into existence. It was , therefore, entirely different from all other beings and of exceptionally high status [...] (s. 109)	Logos är det redskap som Gud använt för att frammana alla andra varelser. Därför skiljer det sig helt från alla andra väsen och intar en oerhört hög ställning. (s. 129)	Eng. pluskvamperfektum och preteritum – sv. presens
5	St. John made it clear that Jesus was the Logos; he also said that the Logos was God. Yet he was not God by nature, Arius insisted , but had been promoted by God to divine status. (s. 109)	Johannes gör klart att Jesus är Logos; han säger också att Logos är Gud. Men han är inte Gud av naturen, hävdar Arius, utan har av Gud upphöjts till gudomlig ställning. (s. 129)	Eng. preteritum och pluskvamperfektum – sv. presens och perfektum
6	Arius's God was close to the God of the Greek philosophers [...]. The Stoics, for example, had always taught that it was possible for a virtuous human being to become divine; this had also been essential to the Platonic view. (s. 109)	Arius Gud står nära de grekiska filosofernas Gud [...]. Enligt stoikerna, till exempel, är det möjligt för en dygdig människa att bli gudomlig; samma uppfattning är fundamental inom platonismen. (s. 130)	Eng. preteritum och pluskvamperfektum – sv. presens
7	He had lived a perfect human life [...]. If Jesus had not been a human being, there would be no hope for us. There would have been nothing meritorious in his life if he had been God by nature, nothing for us to imitate. (s. 110)	Han har levt ett fullkomligt människoliv [...]. Om Jesus inte har varit människa finns det inget hopp för oss. Om han varit Gud av naturen finns det inget förtjänstfullt för oss i hans liv, ingenting för oss att efterlikna. (s. 130)	Eng. pluskvamperfektum och futurum preteritum – sv. Preteritum , perfektum och Presens

8	But Athanasius had a less optimistic view of man's capacity for God. He saw humanity as inherently fragile [...] (s. 110)	Athanasius däremot har en mindre optimistisk syn på människans förmåga att bli gudomlig. Han ser mänskligheten som skröplig av naturen [...] (s. 130)	Eng. preteritum –sv. presens
9	It was only by participating in God, through his Logos, that man could avoid annihilation because God alone was perfect Being. [...] As Athanasius said , the Word became man in order that we could become divine. (s. 110)	Det är enbart genom att ha del i Gud, i kraft av hans Logos, som människan kan undgå tillintetgörrelse, därför att endast Gud är fullkomligt vara. [...] Ordet blir människa, som Athanasius säger , för att vi ska kunna bli gudomliga. (s.130–131)	Eng. preteritum –sv. presens och futurum
10	Further, Athanasius creed begged many important questions. It stated that Jesus was divine but did not explain how the Logos could be “of the same stuff” as the Father without being a second God. (s. 111–112)	Athanasius bekännelse kringgår dessutom en rad viktiga frågor. Den konstaterar att Jesus är gudomlig men förklarar inte hur Logos kan vara ”av samma ämne” som Fadern utan att därmed vara en andra Gud. (s. 132)	Eng. preteritum –sv. presens
Kap. 5			
1	As early as the fifth century, the Palestinian Christian historian Sozomenos tells us that some of the Arabs had rediscovered what they called the authentic religion of Abraham [...] (s. 136)	Så tidigt som på 400-talet uppger den palestinske kristne historikern Sozomenus att vissa araber i Syrien återupptäckt vad de kallar Abrahams ursprungliga religion [...] (s. 159)	Eng. preteritum –sv. presens
2	There is a story that one day, before he had left Mecca to search in Syria and Iraq for the religion of Abraham, Zayd had been standing by the Kabah, leaning against the shrine and telling the Quraysh who were making the ritual circumambulations around it in the time-honoured way [...] (s. 136–137)	Innan Zayd lämnade Mecca för att söka Abrahams religion i Syrien och Irak, berättas det, stod han vid Ka'ba, lutade sig mot helgedomen och sade till qurashiterna, som var i färd med att på hävdvunnet vis vandra runt Ka'ba [...] (s. 160)	Eng. pluskvamperfektum – sv. preteritum
3	He was no <i>kahin</i> , one of the ecstatic soothsayers of Arabia who claimed to recite inspired oracles. But, Muhammad said , the angel simply enveloped him in an overpowering embrace, so that he felt as if all the breath was being squeezed from his body. (s. 137)	Han var inte någon <i>kāhin</i> eller extatisk siare med anspråk på att framsäga inspirerade orakel. Men, säger Muhammed, ängeln slöt honom helt enkelt i en överväldigande omfamning som tog andan ur honom. (s. 160)	Eng. preteritum –sv. presens
4	Finally, at the end of a third terrifying embrace, Muhammad found the first words of a new scripture pouring from his mouth [...] The word of God had been spoken for the first time in Arabic language, and this scripture would ultimately be called the <i>qur'an</i> : the Recitation. (s. 137)	Efter en tredje förfärande omfamning fann han äntligen de första orden i en ny skrift, ord som välldes fram ur honom [...] För första gången har Guds ord utsagts på det arabiska språket, och denna skrift skulle komma att kallas <i>al-Qur'an</i> – Läsningen. (s. 161)	Eng. pluskvamperfektum – sv. perfektum
5	He thoroughly despised the <i>kahins</i> ,	Han hyste djupt förakt för <i>kahin</i> ,	Eng. preteritum –

	whose oracles were usually unintelligible mumbo jumbo [...] Now, rushing from the cave, he resolved to fling himself from the summit to his death. But on the mountainside he had another vision of a being which, later, he identified with the angel Gabriel: (s. 138)	vars orakel vanligen var obegripliga [...] När han nu störtar ut ur grottan beslutar han sig för att kasta sig ner från berget och dö. Men ute på berget får han en ny vision. Han ser en varelse som han senare igenkänner som ängeln Gabriel (s. 161)	sv. presens
6	In Islam Gabriel is often identified with the Holy Spirit of revelation, the means by which God communicates with men. This was no pretty naturalistic angel, but an overwhelming ubiquitous presence from which escape was impossible. Muhammad had had that overpowering apprehension of numinous reality, which the Hebrew prophets had called kaddosh , holiness, the terrifying otherness of God. (s. 138)	I islam förknippas Gabriel ofta med uppenbarelsehelige ande, den varigenom Gud träder i kontakt med människor. Det är inte någon vacker, naturalistisk ängel utan en överväldigande, allt uppfyllande närvaro som man omöjligt kan fly ifrån. Muhammed hade fått samma övermannande upplevelse av det numinösa som de judiska profeterna kallar kaddosh , helighet, Guds fasaväckande egenskap att vara annorlunda. (s. 161–162)	Eng. preteritum och pluskvamperfektum – sv. presens
7	But unlike Isaiah or Jeremiah, Muhammad had none of the consolations of an established tradition to support him. (s. 138)	Men i motsats till Jesaja och Jeremia får Muhammed inte den tröst och det stöd som finns att få i en väl förankrad tradition. (s. 162)	Eng. preteritum – sv. presens
8	The terrifying experience seemed to have fallen upon him from the blue and left him in a state of profound shock. In his anguish, he turned instinctively to his wife, Khadija. [...ca 15 rader] (s. 138–139)	Den förfärande upplevelsen har kommit som en blix från en klar himmel och efteråt är han djupt skakad. I sin ångest vänder han sig spontant till hustrun Khadija. [... ca 15 rader] (s. 162)	Eng. preteritum – sv. presens
9	Unlike the Torah, however, which according to the biblical account was revealed to Moses in one session on Mount Sinai, the Koran was revealed to Muhammad bit by bit, line by line and verse by verse over a period of twenty-three years. [...] (s. 139)	I motsats till Toran, som enligt den bibliska framställningen uppenbaras för Mose vid ett enda tillfälle på berget Sinai, uppenbaras Koranen för Muhammed ett stycke i taget, rad för rad och vers för vers under en tidsrymd av tjugotre år. [...] (s. 162)	Eng. preteritum – sv. presens
10	We know more about Muhammad than about the founder of any other major religion, and in the Koran, [...] we can see how his vision gradually evolved and developed , becoming ever more universal in scope. He did not see at the outset all that he had to accomplish [...] (s. 140)	Vi vet mer om Muhammed än om någon annan stor religionsstiftare, och i Koranen, [...] kan vi se hur hans vision gradvis tar gestalt och utvecklas , och efterhand får alltmer universell spännvidd. Till en början anar han inte allt som han ska bli tvungen att åstadkomma [...] (s. 163)	Eng. preteritum – sv. presens och futurum
Kap. 6			
1	We have seen that the God of the Greek philosophers was very different from the God of revelation: the Supreme Deity of Aristotle or Plotinus was timeless and impassible; he took no notice of mundane events, did not reveal	Som vi har sett är de grekiska filosofernas Gud mycket olik uppenbarelsehelige ande. Aristoteles och Plotinus högsta gudom är tidlös och oberörd. Han tar ingen notis om det som utspelas i världen, uppenbarar sig inte i historien, har inte skapat	Eng. preteritum , pluskvamperfektum och futurum preteritum – sv. presens , perfektum och futurum

	himself in history, had not created the world and would not judge it at the end of time. (s. 171)	världen och skall inte döma den vid tidens slut. (s. 196)	
2	Despite the emphasis on rationality, Falsafah demanded a faith of its own. It took great courage to believe that the cosmos, where chaos and pain seemed more in evidence than a purposeful order, was really ruled by the principle of reason. (s. 171)	Trots att de lade tonvikten vid det rationella krävde <i>falsafa</i> en egen tro. Det skulle stort mod till att tro att det faktiskt är förnuftets princip som styr kosmos, där kaos och smärta synes göra sig mera gällande än en meningsfull ordning. (s. 196)	Eng. preteritum – sv. presens
3	Falsafah had been inspired by the encounter with Greek science and metaphysics but was not slavishly dependent upon Hellenism. (s. 173)	<i>Falsafa</i> var inspirerad av mötet med grekisk vetenskap och metafysik men var inte slaviskt beroende av hellenismen. (s. 198)	Eng. pluskvamperfektum – sv. preteritum
4	This had led to a degree of unity and coherence. However, the Faylasufs did not observe this curriculum, but read the texts as they became available. (s. 173)	Detta medförde en viss grad av enhetlighet och sammanhang. Filosoferna däremot iakttog inte detta schema utan läste texterna efterhand som de blev tillgängliga. (s. 198)	Eng. pluskvamperfektum – sv. preteritum
5	Here al-Kindi was in line with the Koran. But he went further, since he did not confine himself to the prophets but also turned to the Greek philosophers. [...] This, al-Kindi maintained, was God's prerogative. (s. 174)	Denna tanke delar al-Kindi med Koranen. Men han går ett steg längre, eftersom han inte begränsar sig till profeterna utan också söker sig till de grekiska filosoferna. [..., 7 rader] Detta är enligt al-Kindi Guds prerogativ. (s. 199)	Eng. preteritum – sv. presens
6	Thus Abu Bakr Muhammad ibn Zakaria ar-Razi (d. ca. 930), who has been described as the greatest nonconformist in Muslim history, rejected Aristotle's metaphysics [...] he was perhaps the first freethinker to find the concept of God incompatible with a scientific outlook. (s. 174)	Sålunda har Abū Bakr Muhammad ibn Zakariyā' ar-Rāzī (d. 925) betecknats som den störste nonkonformisten i islams historia. Han avvisar Aristoteles metafysik [...] ar-Rāzī är [...] måhända den förste fritänkare som finner föreställningen om Gud oförenlig med ett vetenskapligt betraktelsesätt. (s. 199–200)	Eng. preteritum – sv. presens
7	What about the common people? he asked. Most of them were quite incapable of philosophic thought: were they therefore lost, doomed to error and confusion? (s. 174)	Hur skall vanliga människor ställa sig? De flesta är helt oförmögna till filosofiskt tänkande – är de då förlorade, dömda till villfarelse och förvirring? (s. 200)	Eng. preteritum – sv. presens
8	Al-Farabi was what we would call a Renaissance Man [...] In his <i>Opinions of the Inhabitants of a Virtuous City</i> , he also demonstrated the social and political concern that were central to Muslim spirituality. [...] so Islam was ideally suited to create Plato's ideal society. (s. 175)	al-Farābī var vad vi skulle kalla en renässansmänniska. [...] I sin "Åsikter hos invånarna i en rättskaffens stad" ger han dessutom prov på det sociala och politiska intresse som var så centralt i muslimsk andlighet [...] Alltså är Islam ytterst väl ägnad att skapa Platons idealsamhälle. (s. 200)	Eng. preteritum – sv. presens
9	That did not mean that God was remote from al-Farabi's main concerns, however. God was central to his philosophy, and his treatise began with a discussion of God.	Det innebär emellertid inte att Gud är fjärran från de intressen som al-Farābī sätter främst. Gud är avgörande för hans filosofi, och hans avhandling inleds med en diskussion	Eng. preteritum – sv. presens

	(s. 175)	om Gud [...] (s. 201)	
10	But al-Farabi stayed close to Aristotle. He did not believe that God had “suddenly” decided to create the world. (s. 175)	Men al-Farābī håller sig nära Aristoteles. Han tror inte att Gud ”plötsligt” beslutat sig för att skapa världen. (s. 201)	Eng. preteritum – sv. presens